

едно бѣло влакно не я посребрило. Тъмнитѣ му блестящи очи гледали гордо, сѣкашѣ цѣлия свѣтъ лежи въ краката му. Мургавото му лице било, наистина, прѣкрасно — когато не било изкривено отъ гнѣвъ, и когато бурята на необузданостъ не по-мрачавала блѣсъка на неговитѣ чудни очи.

Дълго царувалъ шахъ Надиръ и щастието ни еднажъ не го е излѣгвало. Той не е изгубилъ ни една битка, никога не билъ раняванъ и ни единъ военачалникъ не се опиталъ да го прѣдаде на враговетѣ му. Неговата сждба го галила безкрай. Галили го и неговитѣ царедворци, като постоянно го хвалѣли. Умень билъ шахътъ, но постоянното щастие въ всичко и постояннитѣ хвалби на приближенитѣ замаяли неговата глава. И той станалъ гордъ и почналъ да мисли за себе си много.

И заповѣда еднажъ Шахътъ на всички свои министри, висши сановници и придворни да се събератъ въ голѣмата тронна зала.

Споредъ обичая на тая страна, най-близко до трона, отъ двѣтѣ му страни, трѣбвало да застанатъ славнитѣ военачалници. При входа на залата, грозно и неподвижно, като статуи, стояха войници съ оржие въ ржцѣ. Задъ тѣхъ се тѣлпѣха робитѣ.

И седналъ на трона — въ всичкото великолѣпие и блѣсъкъ на своето земно величие, облеченъ въ пурпуръ, обшитъ съ злато и обсипанъ съ драгоцѣнни камъни, зашеметенъ отъ съзнанието на своето могущество, шахътъ каза на събранитѣ тамъ велможи:

— Всичко е въ моята власть! И моята воля е законъ! Азъ съмъ всемогщъ, непобѣдимъ. Всичко, каквото пожелае, се изпълнява още тоя мигъ. Нѣмамъ вече почти никакви желания . . . Всичко,